

Μοναχός Ησύχιος Κωνσταμονίτης (1906 - 9 Φεβρουαρίου 1979)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Ένας κρυμμένης αρετής μοναχός ήταν και ο μακάριος Ησύχιος Κωνσταμονίτης, ο κατά κόσμον Γεώργιος Ιωάννου Αραμπατζής. Γεννήθηκε στην Προύσα της Μ. Ασίας το 1906. Νέος ήλθε στην Ελλάδα κατά την πολύκλαυστη μικρασιατική καταστροφή. Στη μονή Κωνσταμονίτου εισήλθε το 1926 ως δόκιμος. Δεν γνώριζε πολύ καλά ελληνικά. Ένα γεροντάκι της μονής του έμαθε την ελληνική γλώσσα. Μετά την κανονική δοκιμασία εκάρη μοναχός το 1928.

Επί πολλά έτη είχε το διακόνημα του πορτάρη της μονής. Εκεί στην είσοδο τον γνωρίσαμε κι εμείς, σοβαρό, σεμνό και λιγομίλητο. Καθημερινά σκούπιζε το πορταρίκι και υποδεχόταν τους προσκυνη-τές, μόνο με τ' απαραίτητα λόγια. Επί 55 έτη ζούσε την ίδια ήσυχη, αδιατάρακτη και ταπεινή ζωή. Συνήθιζε να πηγαίνει στην τράπεζα του κοινοβίου μόνο τις Κυριακές και τις εορτές, μετά από τις αγρυπνίες. Τις άλλες ημέρες έπαιρνε φαγητό στο πορταρίκι κι έτρωγε μόνος του. Μερικοί πατέρες σκανδαλίζονταν με αυτή την ιδιορρυθμία του. Κάποτε εμπιστεύθηκε σ' έναν ιερομόναχο, που τον ρώτησε σχετικά, λέγοντάς του να μην το ανακοινώσει σε κανένα προ της εκδημίας του, τον λόγο της «ιδιορρυθμίας» του.

Όταν ήλθε στο μοναστήρι και άκουσε τον βίο του αγίου Αντωνίου του Μεγάλου, θέλησε να τον μιμηθεί. Οδηγήθηκε όμως σε ακρότητες που τον πήγανε σε σοβαρή ασθένεια, ώστε δεν μπορούσε να φάει και να κοιμηθεί. Έχασε την ομιλία του και κόντεψε να τρελαθεί. Οι πα-τέρες τον πίεσαν να τρώει και του έδωσαν ένα μοναχό να τον συνο-δεύσει στις αθωνικές μονές, ώστε με την προσκύνηση τιμίων λειψάνων και θαυματουργών εικόνων να γίνει καλά. Στη μονή Βατοπεδίου, προ-σκυνώντας την Τιμία Ζώνη της Θεοτόκου έγινε εντελώς καλά, όπως διηγείται ο ίδιος: «Καθώς προσκυνούσα τη θήκη με την αγία Ζώνη της Κυρίας Θεοτόκου που μας έβγαλε ο προσμονάριος, το κουβούκλιο σαν να κόλλησε πάνω μου! Δηλαδή έσκυψα, φίλησα και καθώς σηκωνόμου-να, η θήκη τέσσερα-πέντε κιλά, ερχότανε μαζί! Τραβούσε ο προσμονάριος, τραβούσε ο Γερο-Δοσίθεος (ο συνοδός του), τίποτα! Εκείνη την ώρα ήρθα στα σύγκαλά μου και μίλησα! Θεραπεύθηκα ... Χαρούμενος γύρισα στο μοναστήρι μας. Έγινα μεγαλόσχημος μοναχός. Από Γεώρ-γιον ονόμασαν εμένα Ησύχιον».

Ο μοναχός Ησύχιος υπήρξε πράγματι ησύχιος, σιωπηλός και προσευχόμενος. Κατά τις μακρές ώρες της θείας λατρείας είχε σταθερή ορθοστασία, παρά την ασθένειά του και το γήρας του. Ο πνευματικός του πατέρας του έθεσε μόνιμο κανόνα Δευτέρα, Τετάρτη και Παρα-σκευή να τρώει μετά τη δύση του ήλιου. Έτσι κι έκανε. Σε κανέναν ποτέ δεν το είπε. Μόνο σ' έναν, για να μας το κάνει γνωστό μετά την κοίμησή του. Οι άλλοι τον κατέκριναν, αυτός έκρυβε καλά το μυστικό του.

Ένα εσπερινό, ανάβοντας το καντήλι του αγίου Στεφάνου στην είσοδο της μονής έπεσε κάτω και δεν σηκώθηκε ποτέ. Έπαθε καρδι-ακή προσβολή. Ήταν η 9.2.1979. Την επομένη έγινε η κήδευση και η ταφή του.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Μανώλη Μελινού, Αγιορείτες Ευλογείτε, Αθήνα 2004, σσ. 295-302.

Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β΄, εκδ. Μυγδονία σ.951-952